

572
1981

თეთრი ციდან ფიფქი ცვივა
 გვირილების ხელო...
 ჩქარი ტაში, ჩქარი ტაში,
 აბა, დელი-დელიაო.
 ჩვენს ნაძვის ხეს შემოველს
 წიფელა და თვლაო.
 ეს რა კარგი და ლამაზი
 დილა გაგვიტენაო.
 თეთრი ციდან ფიფქი ცვივა
 გვირილების ხელო...
 ჩქარი ტაში, ჩქარი ტაში,
 აბა, დელი-დელიაო.

1981 დეკემბერი N12

ჩიქო

განსულ ჩაბმინა

ღია, მუღია იყოს მზე!

საქართველოს
საბჭოთაო
ხალხთა
დემოკრატიული
რესპუბლიკა

გურამ ბახტაძე

პიონერთა ოთახში თვალსაჩინო ადგილას გაკრულია ფოტოსურათი—ლენინური პარტიისა და საბჭოთა სახელმწიფოს სახელგოვან მეთაურს ლეონიდ ილიას ძე ბრეჟნევს გარს შემორტყმიან სახეგაბრწყინებული პიონერები და ოქტომბრელები.

ლაშამ, გაიამ, გოგომ, ნათიამ, შორენამ, ხათუნამ და სხვა ოქტომბრელებმა კარგად იციან, რომ ეს ფოტოსურათი პიონერთა საყავშირო ბანაკიდან—„არტეკიდან“ ნაზიბროლამ ჩამოიტანა, იმ ნაზიბროლამ, ოქტომბრელების სამკერდე ნიშანი რომ დაუმაგრათ მკერდზე, როცა ოქტომბრელები ვახდენენ.

მოწინავე პიონერი შარშანწინ მსოფლიოს ბავშვთა იმ დიდ ზეიმზე გააგზავნეს, რომელიც „არტეკში“ გაიმართა. მსოფლიოს სხვადასხვა ქვეყნიდან ჩასულ ბავშვებს ზეიმზე ეწვია ლეონიდ ილიას ძე ბრეჟნევი. ნაზიბროლამ ოქტომბრელებს უამბო, თუ რა დიდი სიხარული სუფევდა იმ დღეს „არტეკში“.

ფოტოსურათზე ნაზიბროლაც არის აღბეჭდილი. არასოდეს, არასოდეს არ დაივიწყებს იგი იმ ბედნიერ დღეს და არც ლეონიდ ილიას ძე ბრეჟნევის გულითად მიმართვას პიონერებისადმი. ეს სიტყვები მას უბის წიგნაკში აქვს ჩაწერილი, ლაშასა და მისი ვარსკვლავის ოქტომბრელებს კი თავიანთ კუთხეში გაუკრავთ: „ძვირფასო ბავშვებო! გოგონებო და ბიჭუნებო! მოვა დრო და თქვენც გაიზრდებით, მაშინ მომავლისათვის ზრუნვა თქვენ დაგეკისრებათ, ჯერჯერობით კი გისურვებთ ჯანმრთელობას, ბედნიერებას, მშვიდობიან, საამურო ცხოვრებას!“

სიამაყით კითხულობენ ოქტომბრელები ამ სიტყვებს, თავიანთ ნახატებსაც ამზადებენ იმ გამოფენისათვის, რომელსაც ქობულეთის მერსაშუალო სკოლის პიონერული რაზმეული უძღვნის ლ. ი. ბრეჟნევის წიგნს „მცირე მიწა“.

16764

ყველაზე კარგ ნახატებს ოქტომბრელები დიდ კონვერტში ჩააწყობენ და დაბადების 75 წლისთავთან დაკავშირებით საჩუქრად გაუგზავნიან ლეონიდ ილიას ძე ბრეჟნევს—საბჭოთა კომუნისტების სახელმწიფო მეთაურს, ბავშვების დიდ მეგობარს, მშვიდობის დიდ მებრძოლს—იმ ძვირფას ადამიანს, რომელიც დაუცხრომლად ზრუნავს და იღვწის—რომ მარად ნათელი და კაშკაშა იყოს ჩვენი ზეცა, რომ ყველგან ღაღად ისმოდეს ბედნიერი ბავშვების ტკბილი სიმღერა „დაე, მუდამ იყოს მზე!“

კ. შარაძე, ახ. საქ. სსრ.
სახელმწიფო რესპუბლიკა
გეორგიანთა

დღინგრადში, მარსის მინ-
დობაზე, რუხი გრანიტის ფი-
ლის ქვეშ განსწავლეს ცხრა-
ნობის პირველი კოტე მღებრა-
ვი (მღებრაშვილი). სასწო-
ბაღათს ჯადოსნური ვეჯი-
ლით აწიოა მარადიული
ცეცხლი. საფლავის დიადზე
ყო მუდამ ცოცხალი ვეჯილი-
ნი აწვია — აქ მხოლოდ მო-
დინი ბავშვები.

— კოტე მოკვდი! — იტ-
ყვიან და მზიარულ თვალები-
ში მკურე მხით სეფა მადე-
ბადა.
— მარი არხვს ბიჭების ქო-
როს და ნაძით მოკვებენ-
ბა, თითქოს თვითონ კოტე
ფეას მასწავლებლს შორის
და დიდი, მოკუნებუ თვალი-
ბით განსწავლეს მღებრა-
დის ღურჯ ზეცის და დიად-
იული ტანისა თვით გერ-
მადის.

— ვინ იყო კოტე მღებრა-
ვი? იმ დროს, როცა მრეცის
რევოლუციური მოძრაობის
ტაღდა მოდო, კოტე სუდ
პატარა იყო. მისი მშობლები
მსახობების იყვნენ და პე-
ტარბურგში წავიდნენ, რამ
რევოლუციური სარტაპდ-
ები შეეძინათ და რევოლუციის
ჯარისკაცებს და მღებ-
რადის მომავლის რწმუნა გა-
ნებტკიცებინათ. მიტოსთვის
არც აყენი პეტრადი, არც

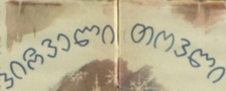
საბოლი და თიკაგებელი
კლათით მიყავდათ იგი.
გზაში ძველი პაენობი, რე-
სლის დიდი პოეტი დეა-
სანდრა ზეკოე შეხვდათ.

— კომანდო! მოიკითვს.
მერე ზღოკმა გავლებით იე-
ობა:

— გასაგებიათ, მავ კადა-
დაში რა მხავს?

— ძლივს დიადურა, რამ იქ
ბავშვი იწვა, მერეც ფეას
ყო სარტეტიტი გაუგზავნა
ბავშვს.

— კოტე ღუდ-მარის გვარდით,
თავტარში იზრდებოდა. ზოგ-
ჯერ მუადამხედ ცარტეტი-
და რეატიციებს და სუდ

სეფა დიდი მადე-
ბადა.
— მარი დიდი ბიჭებს
მოკვებებს და კოტეს თხო-
ვის, მღებრაშვილი მღებრა-
დის მასწავლებლს მღებრა-
ვი კოტე მოკვდი! მოკვდი!
ბავშვები.

— ვინ მარა მის ხელი და
განსწავლი ტანისადამ ვინ
მასწავლო? არაფერ იყის იმ
სოროტი კაცის სახელი.

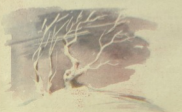
— არი კი ცნობილია — ის
რევოლუციის მტარი იყო.
ეს მადე 1922 წელს 22
პაროლს, განახლებლის მზან
ფეას როცა ცოცხალმკვდ-
არი ბიჭუნა ზეკოე აიფენეს,
მან დიადურად:

— იღონე ფეას არ დი-
რით. იყით, ფედაქში მომ-
ღურავია ჩიტავით გელობს...
— როცა პატარა მსახობს
კრძალადმენს, მარსის მინ-
დობი ზედა ხაღბიდა და ცე-
კლებით იყო სასე.

— ბერს, ბერს უფარდა იგი
— პატარა ავტატორი.

— იგი მერი სათელი მომავ-
ლისადის აბრძოდა, და თე
დღინგრადში მოხვდები, უს-
აფელი მდიდი მარსის მინ-
დობი რუხი გრანიტის თავ-
ში ფანოებულ მარადიულ
ცეცხლით, და გაიხილე კო-
ტე — მერი სათატელი, პატარა
კომუნარი.

სახარის მხედარა

სიზნა მხედარა

წუხელი გამოძეფარს.
გათედა-მეფა მუკრა,
წამოკვებ, სარტელს გაქვდა,
თვითად მინადა კლდე-გორს...
— თივლი მისიღამ — კიკვირ-
რა კარგ დროს გაძეფარეს!

მხედარა

— შუადემა, დანქვი! —
შეხობდასა სუზიამ,
რა დამწვერება, ვიღვარ,
თივლს გავეურებდი
სარტელდამ,
ეს თვითად იტეგებოდა,
სარტელიდა, თვითად სარტელიდა!

მალხაზი

ლავროსი ბიბლიოთეკა

მხატვარი ზაურ დინიაძე

ბიჭო, ვისი ხარ, მალხაზი!
ასე არავინ ეკითხება მალ-
ხაზს.

კარგად იციან, ვისიც არის.
ანა როგორ არ ეცოდინე-
ბათ, როცა ბებია ანა წა-
რამარა ეძახის: მალხაზ,
მალხაზო!

აი სწორედ ამიტომ იციან,
რომ მალხაზი ბებია ანას
შვილიშვილია.

მალხაზი ვერცხლისწყა-
ლივით მოძრავი, მოუსვენა-
რი ბიჭია. ვინც გაიცნობს,
უთუოდ იტყვის: მართლაც
მალხაზია, რა ზედგამოჭრი-
ლი სახელი დაურქმევიათო.

დაუზარელიც არის მალხა-
ზი. დაავალებენ რაიმეს და,
უარს იტყვის? პირიქით,
უცებ, ერთ წამში გააკეთებს.

ანა მალხაზი რის მალხა-
ზი იქნება, მოხუცებულებით
ერთ ადგილას რომ დაჯდეს,
ან მხართეძობზე წამოწვეს.

ზაფხულში, როცა გრძელი
დღეებია, ბებია ზოგჯერ ეხ-
ვენება კიდევ: შვილო, მალ-
ხაზ, დაწეი, დაისვენე!

ამაზე მალხაზის პასუხია:
— დაღამდება და მაშინ დავ-
ნები, ძილი ღამით უნდაო.

სამალხაზო დავალება ყო-
ველ წუთში ხომ არ არის!
პოდა, როგორც კი მალხაზი
თავისუფალ დროს იშოვნის,
მაშინვე თვალსა და ხელს
შუა გაქრება, ტოლებში გაი-
ჭრება სათამაშოდ. ზოგჯერ
სახლი აღარც კი ატოვდება.
აი, სწორედ მაშინ ისმის
ხოლმე ბებია ანას ძახი-
ლი. თუ ბიჭი ახლო-მასწლია
სადმე, არ დააყოვნებს, პო-
ველ ძახილზევე ზრდილობი-
ანად გამოეხმაურება:

— ბატონო!

მაგრამ ხანდახან ბავშვებო
ისე შორს არიან წასული სა-
თამაშოდ ან მდინარეში სა-
ბანაოდ, რომ ბებიას ხმა იქ-
ამდე ვერ აღწევს. ასეთ დროს
ისმის ხოლმე გაუთავებელი
ძახილი: მალხაზ და მალხა-
ზო!

ერთხელ, საღამო ხანს, მზე
უკვე ჩასული იყო, რომ მო-
რიგე მწყემსებმა ნახირი მო-
რჩევს. შემოვიდა თუ არა სა-
ქონელი უბანში, ყველამ თავ-
თავის ბინას მიაშურა. ანა
ბებიას ძროხაც თავის ად-
გილზე მივიდა.

ძროხა მალხაზს უნდა მო-
ეყვანა, მაგრამ როგორ მო-
ეყვანდა, როცა მოედანზე
თამაშობდა ბავშვებთან. მათ
ყოფინა იქაურობას აყ-
რუებდა. რაკი გვიანი იყო,
ბებია ანამ თქვა: ბავშვი
ახლა შინ უნდა იყოსო, და
გასძახა:

— მალხაზ!

მეორეჯერ დაძახება აღარ
დასჭირვებია, პასუხი გაის-
მა:

— ბატონო!

— სადა ხარ?

— აგერ ვარ, ძროხას ვუდ-
გივარ.

— ბიჭო, ძროხა უკვე მო-
ვიდა, შენ მანდ რას უდგი-
ხარ?

მალხაზმა თამაში მიატოვა
და შინისაკენ მოკურცხლა,
მირბოდა და თან ფიქრობდა,
რა პირით ვეჩვეო ბებიას,
რატომ არ გამახსენდა, რომ
ტყულოს მოკლე ფეხები აქ-
სო.

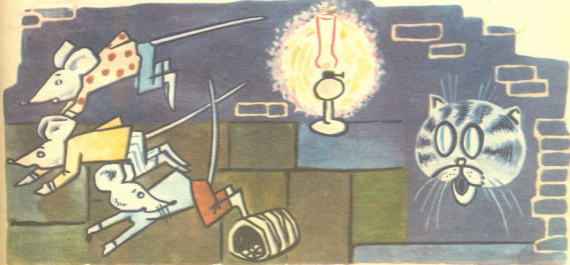
თაგუნა ლაშკარი

იყო კუდაბზეკია,
მეტიჩარა თაგუნა,
მოდიოდა სიმღერით:
— ბედმა ეს რა მარგუნა,
ცამპა-ცუმპა, პა-მპა-რი,
გზაზე ვნახე ლამპარი,
დავდეგამ ტახტის ბოლოსა,
გავინათებ სოროსა.
ნინ შემოხვდა ვირთხა
და თაგუნას ჰკითხა:
— ეს რა მიგაქვს, თაგუნა?
— ძია, ბედმა მარგუნა,
ცამპა-ცუმპა, პა-მპა-რი,
გზაზე ვნახე ლამპარი,
დავდეგამ ტახტის ბოლოსა,

გავინათებ სოროსა.
ვირთხამ გადიხარხარა:
— ეგ არა ქნა პატარავ,
დავიდგება თვალები,
არ ქნა, გენაცვალეები.
გზა განაგრძო თაგუნამ.
— ბედმა ეს რა მარგუნა,
ცამპა-ცუმპა, პა-მპა-რი,
გზაზე ვნახე ლამპარი...
დავდეგამ ტახტის ბოლოსა,
გავინათებ სოროსა.
სალამო ხანს სოროში
ლამპა დგას და ანათებს,
და ლამპარის გარშემო
ბუქნა-ცეკვა გამართებს.

თაგუებს ბედმა უმტყუნა,
გაჩნდა ფისო კრუტუნა...
თათი მალლა ასწია,
აბყდა განამანია, —
ფისომ თაგი ნაცარა
სადლაც ნააცანცალა...
არ ერწმუნა წრუნუნა
ბიძამისის სიმართლეს...
ამის შემდეგ თაგუები
გაურბიან სინათლეს.
ახლაც იქ დგას ლამპარი...
გავგიოთვდა ზღაპარი.

კ. ბოგიაშვილი

1982

იანვარი

ორშ. 411 18 25
სამშ. 512 19 26
ოთხ. 613 20 27
ხუთშ. 714 21 28
პარ. 1 815 22 29
შაბ. 2 916 23 30
კვ. 3 1017 24 31

თებერვალი

1 815 22 29
2 916 23 30
31017 24 31
411 18 25
512 19 26
613 20 27
714 21 28

მარტი

1 815 22 29
2 916 23 30
31017 24 31
411 18 25
512 19 26
613 20 27
714 21 28

ივლისი

აპრილი

ორშ. 512 19 26
სამშ. 613 20 27
ოთხ. 714 21 28
ხუთშ. 1 815 22 29
პარ. 2 916 23 30
შაბ. 31017 24 31
კვ. 411 18 25

მაისი

31017 24 31
411 18 25
512 19 26
613 20 27
714 21 28
1 815 22 29
2 916 23 30

ივნისი

714 21 28
1 815 22 29
2 916 23 30
31017 24 31
411 18 25
512 19 26
613 20 27

ივლისი

ორშ. 512 19 26
სამშ. 613 20 27
ოთხ. 714 21 28
ხუთშ. 1 815 22 29
პარ. 2 916 23 30
შაბ. 31017 24 31
კვ. 411 18 25

აგვისტო

2 916 23 30
31017 24 31
411 18 25
512 19 26
613 20 27
714 21 28
1 815 22 29

სექტემბერი

613 20 27
714 21 28
1 815 22 29
2 916 23 30
31017 24 31
411 18 25
512 19 26

ოქტომბერი

ორშ. 411 18 25
სამშ. 512 19 26
ოთხ. 613 20 27
ხუთშ. 714 21 28
პარ. 1 815 22 29
შაბ. 2 916 23 30
კვ. 31017 24 31

ნოემბერი

1 815 22 29
2 916 23 30
31017 24 31
411 18 25
512 19 26
613 20 27
714 21 28

დეკემბერი

613 20 27
714 21 28
1 815 22 29
2 916 23 30
31017 24 31
411 18 25
512 19 26

ზელუღები

ხულხან ქეთელაური

მე დედაქალაქის ახალ უბანში ვცხოვრობ. ჩემი კორპუსიც, როგორც ყველა სხვა, ხეებიტა და ხშირი ბუჩქნარით არის გარშემორტყმული. ხოლო სადაც ადამიანი დასახლდება და ხეს დარჩება, იქ უსათუოდ ბელურაც გაჩნდება.

ასეა ჩვენს ეზოშიც... ჩვენს ხე-ბუჩქებზე ორმოცამდე ბელურა ბინადრობს.

მე ბელურები უჭკუოდ და აბეზარი ჩიტები მიგონა, თუმცა ბევრჯერ გამეგონა — ბელურები გონიერებით არც ერთ სხვა ფრთოსანს არ ჩამოუვარდებიანო. მცოდნე ხალხისაგან ისიც მსმენოდა, ბელურებმა ლაპარაკი იციან და თავიანთ ენაზე ერთმანეთს ყველაფერს აგვიჩინებენო, მაგრამ არ მეჯეროდა, სად ბელურა — ერთი ციცქნა ჩიტი და სადა — კაცივით ლაპარაკი!

მაგრამ ერთხელ ისეთ საკვირველ ამბავს შევესწარი, რომ ბელურების ენის ცოდნაც დავიჯერე და მათი გონიერებაც საბოლოოდ ვირწმუნე.

აი, როგორ მოხდა ეს.

კორპუსში ერთი საზიარო ხვადი კატა გვყავს, ტანი ვეფხვივით ტრელი ზოლებით აქვს მოხატული და ვეფხვა დავარქვით. არავინ იცის, ვისია ან საიდან მოვიდა, არც ერთი ვინმე პატრონიც ჰყავს, ვისთანაც შევა, მისი პატრონიც ის არის. კარი ყველგან ღია აქვს...

ვეფხვა მეტად გამრჯე და თავისი საქმის მუყაითი ციცაა. ჯერ ერთი წელიც არ არის, რაც ჩვენს კორპუსში დამკვიდრდა და თავის სახსენებელი უკვე გააქრო. მისი შიშით ჩვენს კორპუსს ახლა ვირთაგვებიც ველარ ეკარებიან. არც პატივი და დაფასება აკლია — ეზოში ყველა ერთნაირი კრძალვითა და თავაზით ეპყრობა. ნაბლისფერი ცუგა — ბანჯგვლიანი და ყურებპარტყუნა ოთახის ძალლი — მის დანახვაზე საღრენად არ წამოიქოჩრება და არც შეეფუებას როდისმე აკადრებს. ასევე არიან სხვების ბინადარი მტრედებიც — ფრთხილად ჩაუვლიან გვერდზე და ზედმეტი ბაჯბაჯითა და ფრთების ფართხუნით არ ანუხებენ.

მარტო ბელურები არ ეპუებიან ვეფხვას, თითქოს ვერც ამჩნევენ... მშინარეს კი არა,

მღვიძარსაც ისე მოურიდებლად გადაუფრენენ თავზე, თითქოს რალაც უსუსურსაგან იყოს და არა ცოცხალი კატა. მაგრამ ვეფხვა იოტისოდენა ყურადღებასაც არ აქცევს მათს გაუთავებელ ჟიჰანსა და მიმოფრენას. მაშინ თუ გაიხედავს მათკენ, როცა ერთობლივად ჩამოფრენდებიან მიწაზე და ზევიდან გამდგებულ პურის ნატეხს დააცხრებიან. ასეთ დროს ვეფხვა როგორღაც დამზერილად გაინდაბა. თვალეში ცბიერი ნაპერწკალი გაუკრთება, უღვაშებს შეაცმაცუნებს და ტრელი კუდის წვერი შეერხება. ეტყობა გუნებაში რალაც განზრახვა უდევს.

ნათქვამია, შუბი ხალთაში არ დიიმალეზაო, და ბოლოს ვეფხვამაც გაამყლენა ეს თავისი განზრახული... აპრილის ერთ ლაფვარდ დილას ბელურების ერთობლივმა ჟიჰან-წაიქმა გამაღვიძა. ეს არ ჰგავდა დილის ჩვეულებრივ ხალისიან სტევენ-ჭიკჭიკს. ისე გაბმით და სულმოუთქმელად ნიოკობდნენ, გეგონებოდათ, ხანძარი გაჩენილა და ქვეყანა ციცხლში იბუგებოა. ეტყობოდა, მათს თავს რალაც უბედურება იყო.

მაშინვე წამოვხტი ლოგინიდან და შუშაბანდის სქელი ფარდა გადავნიე. მთელი ჩვე-

ნი ეზოს ბელურები ალუბლის ტოტებზე მოკროვილიყვნენ, მოუსვენრად დახტოდნენ, დაცმუკავენდნენ, თვალგაფაციცებით იყურებოდნენ ძირს, ხშირი ბუჩქებისაკენ და თან

კაპასად ჭრიხობადნენ.

ალუბლის გვერდით, თრიმლის ბუჩქთან პირქვე ჩანოლილი ჩვენი ვეფხვა დაინახე-
მინას მუცლით გააპკვროდა. მოხერხებულად
შეხამებოდა თრიმლისა და იასამნის დაბლა
დახრილ რტოებს და თავი მოეკვდარუნე-
ბინა. ისე იყო გატრუნული, რომ პირველი
შეხედვისას მართლა მკვდარი მეგონა. ოდ-
ნავ გაახელდა ხან ერთ, ხან მეორე თვალს
და ალუბლის ტოტებისაკენ გააპარებდა მზე-
რას. თქმა არ უნდა, ჩასაფრებული იყო და
ბელურებს დარაჯობდა.

მაგრამ ეტყობა დარწმუნდა, რომ ასეთი
ხერხით ბელურებს ვერ გააბრწყინებდა და სა-
ფარიდან გამოვიდა. ბელურების დასანახად
მთელი ტანით გაიმშორა, ერთი-ორჯერ და-
ამოქნარა კიდეც, ვითომ მეძინა და თქვენი
თავმოყრა და ჟღერტული არც კი გამოვიყო.
მერე ზღაზენით გამოძვრა თრიმლის ტოტე-
ბიდან და კორპუსის ზედა კუთხესთან გაუჩი-
ნარდა.

ბელურებმა ერთი გნასი და ყრიამული
ატყეს. რაკი ციცას ეშმაკობა შეუტყეს და
საფარიდან კუდი ამოაძებინეს, სიხარულით
აფუთფუთდნენ, ფრთა ფრთას შემოპკვრეს.

ნენ და ერთმანეთში აჩქარებული ჟღერტუ-
ლი გააბეს. მერე გუნდს ერთი ბელურა გაჩე-
ყო, კორპუსს თავზე გადაუფრინა და მერე
მხარეს მოექცა. მე სწრაფად მოვიცილდი ლო-
ჯისის შუშაბანდს და უკანა ეზოში გამავალი
ფანჯარა გავედი.

ალუბლიდან აფრენილი ბელურა ფანჯრის
წინ, იასამნის ბუჩქებზე დაეშვა, რამდენ-
ჯერმე გაბმით და ხმამაღლა დაიჭყვიტინა,
იმავ წამს იასამნის ახლადგამოჩირთული
ტოტები ბელურებით დაიხუნძლა. რაც უკანა
კორპუსის ეზოში ბელურები იყვნენ, სულე-
რთიანად ჩვენი ბელურათან მოფორინდნენ და
ირგვლივ შემოუსხდნენ.

ჩვენი ეზოს ბელურამ ნელი ხმით, საიდუმ-
ლოდ რაღაც ჩაუჟღერტულა, სწორედ ისე,
როგორც ჩვენ, ადამიანებმა ვიცით, როცა
ვინმეს საიდუმლოს ვუმხელთ. ბელურებმაც
ჩვენსაირად შეიხადეს, აქოთქოთდნენ, მერე
ყველანი უკლებლივ ვეფხვას გამოსაჩენი კუ-
თხისაკენ შებრუნდნენ და მოლოდინით გაი-
სუსნენ. ცხადი იყო, ჩვენი ეზოდან აფრენილ-
მა ბელურამ თანამოძმეთ მოსალოდნელი ხი-
ფათი ამცნო და მტრის გამოსაჩენი მხარეც
ზუსტად მიაჩინა.

მაღე ვეფხვაც გამოჩნდა, მაგრამ ერთად
თავმოყრილი ბელურები რომ დაინახა, უხ-
ერხულად შეიშმუშნა და ადგილზევე გაჩერ-
და. ბელურები ნიშნისმოგებით აქღერტულ-
დნენ, თითქოს ქოქოლა მიაყარეს. ვეფხვა
საბოლოოდ დარწმუნდა, რომ ხელი მოეცარა,
ბელურებს ერთხელ კიდეც ჯავრიანად გამო-
ხედა და დარცხვნილი და განზილებული
ქურჩის გაზონებისაკენ გაბრუნდა. ბელურებმა
გამარჯვების ყიფინა დასცეს; მხიარულად
შიფრთხილეს და ხეებზე მიმოიფანტნენ.

აი, ასეთ ამბავს შევესწარი ერთხელ, და
ახლა უკვე ვიცი, რომ ბელურებს ლაპარაკიც
შეუძლიათ და გასაჭირში ერთმანეთის დახ-
მარება და შევლაც იციან... ჩემი მათთან
მეგობრობაც სწორედ იმ დღიდან დაიწყო.
სულ იმას ვცდილობ, როგორმე მოვიჩვიო,
დავიახლოვო. ყოველ დილას ფანჯრის რაფა-
ზე დამბალ პურს ვუნყოფ, ჯამით წყალსაც
ვუდგამ. ისინიც არ მიფრთხიან. პურს უშეშ-
რად აქენკავენ, წყალს დააყოლებენ. მერე
ისწორებენ ფრთებს, ბუმბულს, შემომცქე-
რიან დანდობილად თვალებში და ჟღერტუ-
ლებენ.

ვიცი, რაღაც უნდათ გამაგებინონ და გა-
ფაცვიცებით ვუგაფებ ყურს — იქნებ რაიმე
ანუხებთ და თავიანთ გასაჭირს შემომჩვი-
ან, შემწეობას მოხოვან, მაგრამ სამწუხაროდ,
მათი ენა მე, ადამიანს, არ მესმის.

მიშისავან აშლილი ბუმბული ყველას და-
ულავდა, მაგრამ მიეფარა თუ არა ვეფხვა
თვალს, უცბად ისევ საეჭვო მოუსვენრობა
შეუდგათ, ისევ წელანდელივით აიბურძგლ-

სოციალური სიკვედილი

იყო და არა იყო რა, იყო ერთი სამეფო... სადაც სიკვედილისჯიღი მთლად განწირული როდი იყო... ჩაღებდნენ ყუთში ორ ქალაღდს; ერთს ეწერა „სიკოცხლე“ მეორეს — „სიკვედილი“. და მნაშავე რომელსაც ამოიღებდა, ის ბეღი ეწეოდა. ამ სამეფოში ცხოვრობდა ერთი კეთილი კაცი. ამ კეთილ კაცს გადაეკიდნენ ბოროტი ადამიანები, შეშურდათ მისი კაიკაცობა, იმდენი ტყუილი და ჭორი მოუგონეს, რომ დააჭერიწეს, სასამართლომ სიკვედილი მიუსაჯა. მაგრამ შურიანები და ბოროტები ამით არ დაკმაყოფილდნენ. მათ, სასამართლოსაგან მადლღად, ყუთიდან ამოიღეს ის ფურცელი, რომელღებღად „სიკოცხლე“

ხლე“ ეწერა და მის ნაცღად ჩააგდეს მეორე წარწერიტ „სიკვედილი“.

ბოროტდნენ და ურცხვად ხითხითებდნენ ბოროტები: იმ ვაგებატონმა რომელი ფურცელიც არ უნდა ამოიღოს,—სიკვედილი მაინც არ ასცღდებაო. მაგრამ სიხარული ნაადრეღვი აღმოჩნდა:—სასიკვედილოდ განწირულ კაცს მეგობრებმა შეატყობინეს ყოველივე ეს და თან ურჩიეს—ემხიღა ბოროტი ადამიანები სასამართლოს წინაშე. სიკვედილისჯიღმა მეგობრებს მადღობა გადაუხადა და სთხოვა: ეს ამბავი საიღუმღოდ შეინახეთ და ნურავის ნუ გაუმღენთო.

— საცოდავი, უსამართლობამ ჭკუაზე შეშალა, სასიკვედილოდ განწირულ კაცს ეს უკანასკნელი თხოვნა მაინც შევეუსრუღოთო,—გაიფიქრეს მეგობრებმა.

სიკვედილისჯიღმა ამოიღო ქალაღი და გადაყღაბა... სასამართლომ იღი გაანთავისუღდა! როგორ გგონიათ, რატომ?

ამ ზღაპარ-გამოკანის პასუხს თქვენგან ვეღიტ!

მხატვარი ეღშარღ ამბოკაძე

მეგობარი

გაგონება
 ავტორი: სიმონ ნათარკაძე
 ფუნქია, ფუნქია,
 ფუნქიოლე ვაქის,
 მიღება და ერთ წუთში
 გორის ვაქი მახვილს.
 (საბავშვო)

მეგობარი
 მადლი
 მედი ქონდა მედი ქაქი.
 დამედივა მინდი მედი,
 რამედი რასი ქაქი მედი.
 მამედი მხოლოდ კახედი ქაქი.
 (საბავშვო)

მეგობარი

კიდან მოედინება
 პაწაწინა ფთილებად,
 როგორც თეთრი ზეწარი
 მიწას დაფინება.
 ბეშეებს გაეხარდებათ,
 ჩიტებს მოეწეინებათ.

თუ სივა, წყალს ფეარება
 ვით გამჭვირვალე ფიციარი,
 დათბება—გაიპარება,
 რა არის, გამოიცანი.

(სამდაი)
შოთა სტაფიქო

გიგანტური პოეზია

საქართველო
ახალი პერიოდი

გინანტებს როგორ დაეძინ წერო? ფეხს მუხლში მოხრის. წინ გასწევს და შერე ეგაშს მიწაზე. აბა თუ მიბმავ წეროს! თან მკადავები ფრთებივით უნდა გაწალო და თავაწყუღმა გაიარ-გამოიარო.

თავი უკან გადააგდე, მუბღზე წიგნი ან სხვა რაიმე ბრტყელი საგანი დაიდევ და გაიარ-გამოიარე. ხეშოთ იტყვი და თან წონასწორობაე შეინარჩუე. შეიძლება ერთმანეთს შეეჯიბროთ.

გჩველი ნახოგი გადაგვი, ჯერ მარცხენა ხელი დაუშვი ძირს, შემდეგ მარჯვენა, ისე თითქოს ევაგი-ლინს კოფეფი. შერე წვია წონ წარწიე, სიარულინას ეცადე. ყველაი რაღ შეიძლება გამართული გქონდეს.

აბა სცადე ძალღვივთ ოთხით თუ გაივლი? კარგი იქნება, თუ ერთმანეთს შეეჯიბრებით. ნახვთ, ვინ ვის გაასწრებს.

მუხლსთავებზე დაიდვი და გაიარე, ოღონდ ეცადე, იატაკს ხელი არ შეახო და არც წაიტყე. შეეჯიბრეთ სიარულთ ერთმანეთს, ისეთი საინტერესო თანაში გამოივალთ. სიცილით დაიშოკებით.

წიგნი თავზე დაიდევ, გაიმართე და სიარული დაიწყე. წიგნი ხელი არ უნდა ახლო და ყოველგვარად უნდა ეცადო ძირს არ ჩამოგვიარდეს. თუ გინანტებს კინო-ფილმებში, ზოგიერთ ქვეყნებში ქალები ტვირთს თავზე დაედებულს რომ ატარებენ? მაშინ იმასაც შეამჩნევდი, რომ იქაური ქალები ძალიან დამბად დადიან. წიგნის ნაცვლად თავზე სხვა რამე საგანიც შეგიძლია დაიდო (ვთქვათ, ყურთბალიში).

საქართველოს
ალექსანდრე
და ვ. ი. ლენინის
სახელობის
პიონერთა
ოცბარწამის
რბივსახლიპრო
სახეობის
ქუჩაზე
საქართველო-
საბჭოთა
სამთავროს

გამოცემის
სახელი
საქ. ც. ც. ი. ბ.
გამომცემლობა
Издательство
ЦК КП Грузии

უკან ნახატი ჯემალ ლოლუასი

მთავარი რედაქტორი შუხრან შაბაძე

სარედაქციო კოლეგია: ალექსანდრე აბაშიანი, ილია აბოთაძე, აკაკი გომეზიანი, სოლომონ დ. შუხრანაშვილი, ლილია ბაბაძე, ზურაბ ლეშაშვილი (აპ. ზღაპარი), მანანა კოვახიძე, ვალა ლოსაძე. რედაქტორი, მთავარი რედაქტორი, შუხრან შაბაძე, მირიან ბერიანი, ვივი ბერიანი.

ტერმინოლოგიის წიგნი

მთავარი რედაქტორი, გამომცემლობის, სპეციალური - თბილისი, დუნიას, 14. გვერდები: 83-41-30, 93-98-15; 93-98-15; 93-98-15; 93-98-15; 93-98-15; 93-98-15.

გადაცემის სახელი: 9/Х1-81 წ. ხელმოწერილია იანაპეტია 5/Х1-81 წ., ქალაქის ხომე ნ. (X181) ფიხ. ნახ. ფურც. 2მ, ტრაჟი 170.000. შტა. № 2826. „Диа“ № 12. ჟურნალ და მანდინკლასიკონ, და გრუზინკონ იხვე. Главный редактор М. Мачавариანი. Тбилиси, ул. Дзюна, 14. цена 20 ლ

საქართველო!

საქართველო!

მოგმართავთ

შოთაბლებს,
მასწავლებლებს,
პიონერულმძღვანელებს,
საბავშვო ბაღის აღმზრდელებს,
უპირველესად კი თქვენ,
ჩვენო პატარა შვიტხველებო!

ვისაც „დილა“ უყვარს, ვისაც უნდა უფრო საინტერესო, მიმზიდველი, შინაარსიანი და დამაბავ გავლენის მქონე იბილოს ჩვენი ჟურნალი, დაბეჯითებით გთხოვთ, ნუ დაიბარებთ, კიდევ ერთხელ გააძაველეთ თვალი „დილის“ შინაგველ ნომრებს და მოგვეწერეთ პასუხი ამ შეკითხვებზე:

1. რამდენი წლის არის შვიტხველი, რომელსაც „დილა“ აქვს გამოწერილი?
2. ჩამოთვალეთ თქვენი აზრით 1981 წელს დაბეჭდილი ყველაზე საინტერესო მოთხრობები, ლექსები, ზღაპრები და სხვ.
3. მოგწონთ თუ არა „დილის“ გაფორმება, რომელი მხატვრის ნახატები უფრო გიბიდავთ?
4. „დილაში“ მრავალი მუშეივი განყოფილებაა: „პიონერის ანბანი“, „ასფურცელა“, „მზე იცინის“, „დილის“ სკივრი, „სიბრძნე სიტყვისა“, „მობურთაღა მოგვანი“, და სხვ. რომელი უფრო მოგწონთ? რაიმე ახალი რუბრიკას ხომ არ გვიკარნახებთ?
5. თვის რომელ დღეებში ლებულობთ „დილას“?

წერილები გამოგვანეთ მისამართით: თბილისი, ლენინის ქ. № 14, „დილის“ — ანკეტა.
თქვენი პასუხები დიდად შეუწყობს ხელს რედაქციას მუშაობაში. წინასწარ გიხდით ყველას მადლობას.